

Συνεδρ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 23

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ο Γρεβενδών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
 - † Ο Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 - † Ο Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
 - † Ο Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
- ΧΡ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσῷ 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΠΑΡΑΛΑΒΗΝ

καὶ

ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑΝ ΑΦΙΕΙΝ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΥ Γ'

Ὡς περὶ πάντων ἤδη προσηγορεῖτο πλήρη βεβαίως καὶ ἐπιβεβαιωτικῆς συγκινήσεως ὑπῆρξαν τὰ διὰ φορὰ γεγονότα τὰ παρακολουθήσαντα τὴν ἐκ τοῦ ἁγιωνύμου Ὁρους καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἱερημητηρίου τοῦ Μυλοποτάμου ἀναχώρησιν καὶ εἰς βασιλευούσαν ἀρξίν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κ. κ. Ἰωακείμ τοῦ Γ', τὸ δεύτερον εὐκλεῶς ἀνερχομένου τὸν Θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς ἅγιον Ὅρος ἀφίξεως τῆς πρὸς παρχλαβὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μεταδόσης ἐπιτροπῆς μέχρι τῆς παρελθούσης Δευτέρας, καθ' ἣν αἰσίως καὶ ἐν μέσῳ παγκοίνου χαρᾶς καὶ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ βασιλευούσῃ ὁ λαοπόθητος Πρωθιεράρχης, τοσαῦτα φαινόμενα εἰλικρινοῦς ἐπὶ τῷ γεγονότι χαρᾶς, συγκινήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἔλαβον χώραν, φαινόμενα ἀνάλογα πρὸς τὰ παρακολουθήσαντα τὸ εὐφρόσυνον τῆς ἐκλογῆς ἄκουσμα, περὶ ὧν ἐγράφομεν ἐν προηγουμένοις ἡμῶν φύλλοις, ὥστε ἡ λεπτομερὴς ἐνὸς ἐκάστου τούτων περιγραφή ἀποβαίνει ἀδύνατος εἰς τὸν στενὸν χώρον τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Περιοριζόμεθα ὅθεν χάριν τῆς ἱστορίας εἰς συντομωτάτην ἀφήγησιν τῶν κυριωτέρων γεγονότων κατὰ τὴν χρονολογικὴν αὐτῶν τάξιν.

Ἀφίξις τῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἅγιον Ὅρος καὶ παραλαβὴ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἡ πρὸς παρχλαβὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' εἰς ἅγιον Ὅρος τῇ 31 παρελθόντος μαζοῦ ἀπελθούσα Ἐπιτροπὴ, περὶ ἧς ἐγράψαμεν προηγουμένως, ἀφικομένη ἐκεῖτε μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐνθουσιώδους σεβασμοῦ ἐγένετο δεκτὴ. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπέβη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Ἱβήρων, ἐνθα μετὰ δέησιν γενομένην ἐν τῷ ἱερῷ Νεῷ τῆς Μονῆς, προσῆλθεν ἡ ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Κοινότητος πρεσβεία πρὸς ὑποδοχὴν καὶ δεξιῶσιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν καταλλήλων προσφωνήσεων πᾶσα ἡ συνοδεία ἀπῆλθεν εἰς Καρυὰς, ὅπου ἀπὸ ἡμερῶν τινων διέτριβεν ἡ Α. Θ. Π. καὶ ἀφικομένη ἐκεῖσε ἐγένετο μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς δεκτὴ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἀπασῶν τῶν ἐν ἀγίῳ Ὁρει ἱερῶν Μονῶν, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως. Μεταξὺ δὲ τῶν δεξιωσαμένων τὴν Ἐπιτροπὴν ἦν καὶ ὁ εὐγενέστατος Καϊμακῆμης Καρυῶν Χουτρέφ βέης. Ἡ Ἐπιτροπὴ μετέβη κατόπιν εἰς τὸν ἱερὸν νῆον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὸν λεγόμενον τοῦ Πρωτάτου, κατὰμεστον ἤδη ἐκκλησιάσματός. Ἐνταῦθα ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, σεβασμ. μητροπολίτης Μηθύμνης Στέφανος, συμφῶς ἐπικρατούσῃ ἐν ἀγίῳ Ὁρει τάξει, περιεβλήθη τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν, γενομένης τῆς ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εἰθισμένης τελετῆς. Περὶ τὸ τέλος τῆς τελετῆς, τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου προβαλόντος ἀπὸ τῆς ὥρας Πύλης καὶ στάντος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ὁ ἅγιος Μηθύμνης Στέφανος, περιστοιχούμενος καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἤγγειλε τῇ Α.

Θ. Π. τὸ πνευφόρον καὶ παναίσιον ἄγγελμα τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὸ δεύτερον, ἀπαγγέλλας τὴν ἐξῆς προσφώνησιν:

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ὅτε πρὶ δύο μηνῶν ἰκούσθῃ αἴφνης καὶ πανταχοῦ ἐγνώσθῃ, ὅτι ἐκενώθη καὶ ἐχέρυσεν ὁ ἀγιώτατος, ἀποστολικὸς καὶ οἰκουμενικὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχικος θρόνος ἀντήχησεν ἐκ νέου βροντοφώνως καὶ θελητικῶς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῶν ὁρίων αὐτοῦ, καὶ πέραν ἀκόμη, τὴ πᾶσαν εὐσεβῆ καὶ φιλογενῆ καρδίαν ἡλεκτρίζον καὶ μυχιαίτατα συγκινοῦν σεπτὸν καὶ δημοφιλέστατον ὄνομα τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος, ὡς μόνῃς μὲν καταλλήλου παρὰ πάντων θεωρουμένης, ἵνα πληρώσῃ, ἱκανῆς δὲ καὶ νὰ κλείσῃ αὐτὸν καὶ δοξάσῃ, κατὰ τὸ δυνατόν.

Οἱ πάντες, ναί, πρὸς Αὐτὴν μετὰ πόθου ἱεροῦ ἀπέβλεψαν καὶ εὐελπίδες ἠτένισαν. Ὅθεν καὶ ἠύχοντο θερμῶς καὶ παρκαλουν ἐπιμόνως καὶ ἐδέοντο ἀδιαλείπτως ἵνα τῇ φορᾷ ταύτῃ ἡ Ὑμετέρα σεπτὴ κορυφὴ ἀνέλθῃ καὶ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ γεραροῦ καὶ ἐνδόξου τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων θρόνου, ὅπως λαμπρύνῃ αὐτὸν, τὸ δεύτερον, καὶ περιάκουστον καὶ αὐθις καὶ περιλάλητον ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ταῖς φυλαῖς τῆς γῆς τὸν καταστήσῃ.

Κίνησις λοιπὸν μεγάλη καὶ ἔκτακτος ἐντεῦθεν ἐγίνετο καὶ προσδοκία τοὺς πάντας κατελάμβανε καὶ κατεῖχεν ἀνυπόμονος.

Ἀλλὰ, χάριτι καὶ βοήθειᾳ τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου καὶ ὑμνουμένου Θεοῦ, τῇ φορᾷ ταύτῃ τὸν ἐκλογικὸν ὄργανον δὲν ἐπηκολούθησε κατὰ πόδα ὡς ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ἡ κομματικὴ διαίρεσις καὶ ἡ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει συμπαρομαρτοῦσα αὐτῇ, ὡς μὴ ὠφέλε, δεινῆ-τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀντεγκλίσεων ἐξαίσις καὶ ἐξέγερσις, δὲν διετάραιζε καθόλου ὁ ἐξερρητισμὸς τῶν πνευμάτων, ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἡ συνήθης ἀνενέργεια, δὲν ἐμόλυνεν, ἐνὶ λόγῳ, τὴν διάρκειαν τῶν ἐκλογῶν οὐδεμία ἐκθεσμος πρᾶξις, διότι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αἱ ἐκλογικαὶ προετοιμασίαι καὶ ἐργασίαι διεξήχθησαν μετὰ πρωτοφανοῦς τάξεως καὶ ἡσυχίας, μετὰ παραδειγματικῆς ὁμοφροσύνης, συμπνοίας καὶ ὁμονοίας, λίαν τιμώσης τοὺς τε σεβασμιωτάτους συνοδικούς καὶ λοιποὺς ἀρχιερεῖς, καθὼς καὶ τοὺς ἐντιμωτάτους συμβούλους καὶ τοὺς κκ. ἀντιπροσώπους, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐργασθέντας ἅπαντας πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν θεῶρεστον σκοπὸν ὑπὸ τὴν συνετὴν, πεπειραμένην καὶ φιλογενῆ προεδρείαν τοῦ Τοποτηρητοῦ, μητροπολίτου Προύσης κ. Ναθαναὴλ, ὡς ἀληθῶς ἤρμοζε καὶ ἐπρεπεῖν εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐκλογικὴ ἐνέργεια οὕτως ἐντάκτως, εὐσχημόνως καὶ νομοταγῶς ἐγίνετο, τοῦ δὲ περιουσίῳ λαοῦ καὶ τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου «τὴν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία» ὡς πρὸς τὴν προτίμησιν τοῦ ἐκλεγχομένου προσώπου, πρόδηλον ἦτο, καὶ σχεδὸν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιον, ὅποτον ἐμελλε νὰ ᾖ τὸ παμπόθητον τελικὸν ἀποτέλεσμα, ἡ πανηγυρικὴ δηλονότι ἐκπλήρωσις τοῦ κοινοῦ καὶ πολυχρόνου, ὅσον καὶ ἱεροῦ καὶ εὐγενοῦς αὐτῶν πόθου, ἦτοι ἡ ἐκλογὴ τῆς Ὑμετέρας πνευματικῆς καὶ πεπνυμένης Παναγιότητος ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τὸ δεύτερον, καὶ πρωθιεράρχου τῆς καθολικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Καὶ ἀκριβῶς, Παναγιώτατε καὶ Θεοτάτε Δέσποτα, τὸ ὑπὸ ἔποψιν ἱστορικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν πολλὴν καὶ ἰδιαίτουσαν τὴν σημασίαν ἐνέχον πίνθημον καὶ πανευφρόσυνον

τοῦτο γεγονός τῆς παμψηφεί καὶ πανηγυρικῆς ἐκλογῆς ὑμῶν, ἤλθομεν εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὅρος ἐπιδήμως νὰ Σοὶ ἀναγγείλωμεν, ὡς πρέσβεις καὶ ἀπεσταλμένοι τῶν Δύο τῆς Ἐκκλησίας διοικητικῶν σωμάτων καὶ εὐσεβάστως παρακαλέσωμεν, ἵνα ἡψῇ ἀμέσως καὶ προθύμως τῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀγούσης ἐνθα ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου Σὲ καλεῖ, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Κατάβηθι λοιπὸν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀγίου ἀληθῶς Ὁρους τούτου καὶ μὴ μείνης πλέον ἐπ' αὐτοῦ.

Περὶ δὲ δυσχερεῶν τοῦ ὄντως βαρυτάτου φορτίου τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, οὐδὲ λόγος πρέπει νὰ γείνη, οὐ μόνον διότι τοιαῦται, δίκην σκιᾶς, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν παρακολουθοῦσι καὶ εἰς πᾶν ἀνθρώπινον ἔργον προηγούνται καὶ ἔπονται, οὐ μόνον διότι ἐν τοῖς ἀγῶσιν οὐδεὶς στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως καὶ γενναίως ἀθλήσῃ, μέγας δὲ ἀγὼν εἶνε καὶ τὸ πατριαρχεῖν σήμερον, ἀλλὰ διότι ἡ πρώτη εὐκλεὴς Πατριαρχία Σοὺ ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῦς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀρχομένης, δευτέρας τοιαύτης, δι' ἣν ἀρκούντως προπαρασκευάσθῃς ἐπὶ δώδεκα ὅλα ἔτη ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ τοῦ Μυλοποτάμου.

Κατάβηθι λοιπὸν, Σεπτὲ Πατριάρχα, μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ μὴ μείνης ὧδε πλέον, ἵνα ἐκεῖσε ἀφικόμενος τεθῇς ἀμέσως ἐπὶ τῆς λυχνίας τῆς πατριαρχικῆς περιωπῆς, πρὸς φωτισμὸν τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν καὶ πρὸς εὐθαρσίαν καὶ δεξιὰν πηδαλιούχησιν τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας, πράττων τοῦτο μετὰ συνέσεως πολλῆς, ἐμπειρίας μεγάλης, δικαιοσύνης, ἀληθείας καὶ αὐταπαρνησίας, δι' ὧν καὶ μόνον θελεις κατισχύσει τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι καὶ βοήθειᾳ, πάσης φύσεως δυσχερεῶν καὶ προσκομμάτων. Γένοιτο!

Εἰς τὴν ἀνωτέρω προσφώνησιν ἀπαντῶσα συγκεκινημένη ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐλεξε τάδε:

Δεδοξασμένον εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου ἡμῶν Θεοῦ, σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἐντιμωτάτοι κύριοι Σύμβουλοι, οἱ τὴν Μητέρα ἡμῶν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος, ἐν ᾧ ἅπαν συγκαταλέγεται, τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα, τὸ συνδεδεμένον τῷ συνδέσμῳ τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης, ἀντιπροσωποῦντες, οἱ τὴν ἱεράν αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς ἀποτεινομένην φωνὴν ἐπάγοντες καὶ εὐσήμεως αὐτὴν διὰ τῶν θεοπνεύστων αὐτῶν βουλευμάτων, τῶν μεγαλοφρόνων κεκυρωμένων διὰ τῆς νομίμου αὐτοκρατορικῆς κυρώσεως ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χὰν ἐρένδῃ ἡμῶν ἀνακοινοῦντες.

Δεδοξασμένον εἶη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ὅτι θαυμαστὰ ἐποίησεν ὑμῖν παρευομένοις ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Εὐλογημένοι δ' ὑμεῖς οἱ ἐρχόμενοι ἐν ὀνόματι Κυρίου Βασιλέως Ἰσραὴλ. Ὡς εὐπρέστῃτε σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἐντιμωτάτοι Σύμβουλοι, ἀντιπρόσωποι ἱεροῦ κλήρου καὶ εὐσεβοῦς λαοῦ. Ἐν καρδίᾳ δὲ συντετριμμένῃ καὶ τεταπεινωμένῃ ἐνωτιζόμεθα τὴν φωνὴν ἡμῶν, ἀποδεχόμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν ὑμῶν τὸ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος δημιουργηθὲν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐκλογικῆς συνελύσεως καὶ ὑπὸ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τῶν παρῃδημούντων ἁγίων ἀρχιερέων θεοχαρίτως ἀποτελεσθὲν ἱερὸν βούλευμα τῆς τῷ δευτέρῳ ἐκλογῆς ἡμῶν ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐκλογῆς δυναμένης οὕτω ν' ἀποκαλεσθῇ: Φωνὴ τοῦ Κυρίου. Εὐλογητὸς ἄρα ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ οὕτως εὐδοκήσας.

Τὸν δωδέκατον ἴδῃ ἐναυτὸν, σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ

ἀδελφοί, ἐντιμότεροι καὶ εὐγενέστεροι Σύμβουλοι καὶ οἱ συμπαρόντες πανοσιώτατοι ἀντιπρόσωποι καὶ ἐπιστάται, οἱ τὴν ἱερὰν κοινότητα τῆς Ἀθωϊκῆς μοναχικῆς πολιτείας συγκροτοῦντες καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς συναρμολογοῦντες, τὸν δωδέκατον ἐνιαυτὸν, λέγομεν, διελκύνοντες ἐνταῦθα, ἐν τῷ Ὁρει τῷ ἁγίῳ, ἐν προσευχῇ καὶ ἀπραγμοσύνῃ, βαρεῖαν τῇ ἀληθείᾳ ἐνωτιζόμεθα φωνὴν προσκαλοῦσαν ἡμᾶς πανδημεὶ εἰς νέους ἀγῶνας ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας.

Ὅτε πρὸ τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ἀπὸ τῆς βασιλευούσης ἀπάραντες ἤλθομεν εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο τὸ ἅγιον, ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ πόθον καὶ σκέψιν φέροντες, ἵνα ὡς λάθωμεν βιοῦντες ἐν τερματισμῷ πρὸς ἀποφυγὴν καὶ τῆς τοῦ κόσμου ὀχλήσεως καὶ πειρασμῶν, εἰς τὰς ἐκ πολλῶν προσερχόμενας πρὸς ἡμᾶς φωνὰς νὰ ἐπανέλθωμεν, ἐκλείομεν τὰ ὦτα. Ἐπιθυμίαν δ' ὑποκάρδιον εἶχομεν, ἵνα μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τοῦ κόσμου, καίπερ καὶ ἐν τούτῃ τῇ ἐκουσίᾳ ἡμῶν ἀπομονώσῃ δὲν ἐπαύσαμεν ἐν ἐνδελεχῇ μερίμνῃ διαπυνθάνομενοι περὶ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν ἀνελισσομένων, χαίροντες ἐν τῇ αὐτοῦ χαρᾷ καὶ θλιβόμενοι ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐχὶ ὡς ἡμῖν ἔδοξε τῷ Παναγᾷ ἡμῶν Θεῷ. Εἴη δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐδόξημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Οἱ παρ' ὑμῶν, σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ εὐγενεῖς τοῦ Γένους λογᾶδες, οἱ παρ' ὑμῶν καὶ τῶν συλλειτουργῶν καὶ τῶν συμπρακτόρων ἡμῶν δημιουργηθέντες χρυσοὶ κρίκοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμονοίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἐφ' ἧς ἐναγχος ἡδράσθη ἡ κληρικὴ καὶ λαϊκὴ κοινοπραγία διὰ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν, νύσσουσι βαθέως τὴν ἄλλως τετραυματισμένην ἡμῶν καρδίαν καὶ συγκινοῦσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἀπερίγραπτον, καθότι οὕτω κελεύει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ συνεργομένοις, οὕτως ἀπαιτεῖ ἡ ἱερότης ἐκλογῆς ποιμένος λαοῦ, οὕτως ἀπαιτεῖ τὸ ὕπατον συμφέρον αὐτοῦ. Εἴητε τοίνυν πάντες ἐστεφανωμένοι αἶνω καὶ δόξῃ Κυρίου κομίσαντες τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς καλοὶ αὐτῆς ἐργάται κλάδον ἐλαίας, ἄγκυραν σωτηρίου ὑπουργίας. Εὐλογητὸν τὸ ὄνομα Κυρίου. Εὐλογημένοι οἱ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ συναθροισθέντες καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ τῆς σωτηρίας οἰκοδομήσαντες. Εὐλογημένοι δ' ὑμεῖς οἱ ἐρχόμενοι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου Βασιλέως Ἰσραὴλ.

Τούτων οὕτως θεοστεφῶς συντελουμένων, πάσης ἑλλης ἡμῖν τέως σκέψεως ἀποκλίνοντες πειθνίως κλίνομεν τὸν αὐχέναν καὶ λαμβάνομεν τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου. αἶροντες δὲ καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐπ' ὧμων ὁδεύομεν εἰς τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ μαρτύριον.

Ἀφιερούμενοι τοίνυν ἀπὸ τοῦ νῦν, παμπόθητοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ πνευματικὰ τέκνα, εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἕνα αἰσθανόμεθα πόθον, μίαν ὑπουργοῦσαν ἐν ἡμῖν σκέψιν, πῶς κάλλιον δηλονότι νὰ ἐργασθῶμεν ὑπὲρ αὐτῆς, πῶς κάλλιον νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τῷ λαῷ αὐτῆς, πῶς ἐν νόμῳ καὶ λόγῳ καὶ δικαιοσύνῃ κάλλιον νὰ δυνήθωμεν ν' ἀντιτάξωμεν τὸ κραταιότερον αὐτῆς ὄπλον, τὸν Τίμιον Σταυρὸν, εἰς τοὺς πειρασμούς· τοιούτων δὲ ὄντων τῶν διηγετικῶν ἡμῶν ἐφοδίων, ἀξιοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν πάντας ὑμᾶς τοὺς ἐγγύς τε καὶ τοὺς μακρὰν εἰς βοήθειαν ἡμῶν, αὐτῆς δεομένων.

Ἐν τελείᾳ δ' ὁμολογοῦμεν τὰς δεούσας χάριτας τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ καὶ τῇ λοιπῇ πάσῃ ἐκλογικῇ συνελεύσει, ὁμολογοῦμεν τὰς ὀφειλόμενας χάριτας τῇ Σεβαστῇ Αυτοκρατορικῇ Κυβερνήσει. Καὶ ἐπὶ πᾶσι κηρύττομεν τὸν ἔλεον, ὃ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν, ὁμολογοῦ

μεν τὴν χάριν τῇ Αὐτοῦ Αυτοκρατορικῇ Μεγαλειότητι τῷ Αυτοκράτορι ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμὴτ Χὰν ἐφένδῃ ἡμῶν, ὃς τὰ ἔτη πάμπολλα καὶ εὐτυχῇ δώῃ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἄλλ' ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀγνωμοσύνη δικαίως λογισθήσεται, ἂν μὴ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν τοῦ χωρισμοῦ ἡμῶν, μετὰ δωδεκαετίδα συμβῶσιν ἀγαθὴν ἐν ὑμῖν ἐκφράσωμεν φωνῇ μεγάλῃ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν ἀγιορειτικὴν ἀδελφότητα, πρὸς πάσας τὰς ἱερὰς μονὰς, πρὸς πάντας τοὺς ἐνόικους αὐτῶν διὰ τὰς παρὰ πάντων ἐπιδαφιλευθείσας ἡμῖν περιποιήσεις καὶ βοηθείας, ὅθεν καὶ εὐχαριστοῦμεν ὑμῖν πᾶσι καὶ εὐγνωμονοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν πάντας, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς πατριαρχικῆς ἀντιφωνήσεως οἱ χοροὶ ἔψαλαν τὸν πολυχρονισμὸν τῆς Α. Θ. Π. καὶ εἶτα πᾶσα ἡ συνοδεία, ἡγουμένων τῶν πατριαρχικῶν κλητῆρων, μετέβη εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς. Μετὰ μικρὰν αὐτόθι ἀνάπαυλιν ὁ τὴν Ἐπιτροπὴν εἰς ἅγιον Ὅρος ἐντεῦθεν συνοδεύσας ἐλλόγιμος Σωκρ. Σολομωνίδης διευθυντὴς τῆς ἐν Σμύρνῃ συναδέλφου «Ἀμαλθείας» ὁ καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς πόλεως ταύτης ἐν τῇ Ἐκλογικῇ Συνελεύσει, στὰς πρὸ τῆς Α. Θ. Π. προσεφώνησεν αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ Τύπου, διατρυνώσας τὸν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἄκρον σεβασμὸν καὶ τὴν βχθεῖαν ἐκτίμησιν τοῦ τελευταίου. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶσα καταλλήλως ἡ Α. Παναγιότης νύχρησθη μὲν τὸν Τύπον, ἐπεκαλέσατο δὲ τὴν φιλογενῆ καὶ εὐσεβόφρονα αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας σύμπραξιν.

Τῇ δὲ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 3 ἐνεστῶτος, συμφῶς τῇ τηλεγραφικῇ ἐξ ἁγίου Ὁρους τῇ Α. Σ. τῷ Τοποτηρητῇ γενομένη ἀνακοινώσει, ἐτελέσθη μεγαλοπρεπεστάτη πατριαρχικὴ λειτουργία συλλειτουργησάντων τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ Πατριάρχῃ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἐφέσου Ἰωακείμ, ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐκεῖσε προηγουμένως μεταβάντος, Ἡρακλείας Ἰερωνύμου, Θεσσαλονίκης Ἀθανασίου, ὡσαύτως ἐκ τῆς ἐπαρχίας εἰς ἅγιον Ὅρος μεταβάντος, Μελενίκου Ἰωακείμ, Μηθύμνης Στεφάνου, Κορυτσᾶς Γερβασίου, Γρεβενῶν Δωροθέου, πρώην Δρυϊνουπόλεως Γρηγορίου, πρώην Κάσου καὶ Καρπάθου Νεῖλου, πρώην Ἰερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὁρους Ἰλαρίωνος καὶ τοῦ ἐπισκόπου Ἡλιουπόλεως Ταρχίου, ἀποσχόντων δὲ τῶν σεβασμιωτάτων Κυζίκου Κωνσταντίνου, μόλις πρό τινων ὥρων ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐκεῖσε καταφθάντος καὶ τοῦ ἁγίου Χίου Κωνσταντίνου, ἐνεκεν ἀδιαθείας.

Κατὰ τὴν μεγάλην Εἴσοδον ἡ Α. Θ. Π. ἐμνημόνευσε τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἁγιανύμου Ὁρους, τῶν ἐπιστατῶν καὶ πάσης τῆς ἀγιορειτικῆς ἀδελφότητος, τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων ἀρχιερέων, τῶν παριστάμενων συμβούλων καὶ συνοδῶν, ἐν δὲ τοῖς διπτύχοις ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος τῶν Πατριαρχείων Λαυρέντιος, ἐμνημόνευσε πρὸ τῆς ὥραίας Πύλης τῶν ὀνομάτων,

τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Ἰωακείμ καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, Φωτίου καὶ Ἱεροσολύμων Δαμιανού.

Τῆς λειτουργίας περατωθείσης, ἡ Α. Θ. Π. διέ-
νειμεν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα τὸ ἱερὸν ἀντί-
δωρον, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας πᾶσα ἡ
συνοδία μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ αὖθις τῆς Ἀ-
θωνιάδος Σχολῆς.

Ἐνταῦθα λαβὼν καὶ πάλιν τὸν λόγον ὁ κ. Σω-
κράτης Σολομωνίδης προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. ἐκ
μέρους τῆς πόλεως Σμύρνης καὶ τῆς Ἰωνίας διατρα-
νώσας τὴν υἱκὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα στορ-
γὴν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν εὐσεβοφρόνων τέκνων αὐτῆς.
Καταλλήλως πρὸς ταῦτα ἀπαντῶσα ἡ Α. Θ. Παναγιό-
της ἐξεδήλωσε τὴν ἰδιαιτέραν Αὐτῆς πατρικὴν στορ-
γὴν, ἣν τρέπει ἰδίᾳ πρὸς τοὺς αὐστηροὺς τῆς πατρὸς
εὐσεβείας τηρητὰς μικρασιῶτας ἀδελφούς.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατη-
θύνη καὶ αὖθις εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου
καὶ ἀφοῦ περιβεβλημένος μανδύαν καὶ ὠμοφόριον ἐ-
ποιήσατο μικρὰν δέησιν ἀπεχαιρέτισε πάντας τοὺς
ἀγίους Πατέρας διὰ τοῦ ἐξῆς προσφωνήματος:

Ἀδελφοί μου,

Ὁ χρόνος ρεῖ καὶ τὰ πάντα παρέρχονται. Τὴν δωδεκαετῇ
μεταξὺ ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ εἰρηνικὴν καὶ ἀδελφικὴν συμβίωσιν ὁ
πανάγαθος Θεὸς ἠδούκησε νὰ διακόψῃ. Ἠγαπήθην παρ' ὑμῶν
σὰς ἡγάπησα. Ἐτιμήθην, σὰς ἐτίμησα. Μὲ ἐσεβάσθητε, ἐσε-
βάσθην καὶ ἐγὼ τὰ νόμιμα δίκαιά σας.

Ὁ χρόνος ρεῖ. Ἡ ἀβεβαιότης ἀντικαθίσταται διὰ τῆς
βεβαιότητος. Τὰ χθὲς ἐν προσδοκίᾳ σήμερον εἶναι γεγονότα.
Χθὲς ἀνέμενον τὴν ἐπιτροπὴν· σήμερον ἀναχωροῦμεν.

Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡμῶν οὐδὲν ἄλλο ἔ-
χομεν ἡμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται νὰ πράξωμεν εἰ μὴ τὸ καλογηρικόν
τὸ εὐαγγελικόν, ἐγὼ μὲν νὰ ζητήσω συγχώρησιν παρ' ὑμῶν καὶ
σεῖς νὰ μοι συγχωρήσητε.

Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς ὥρας καὶ στιγμὰς καθ' ἃς παύει
νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ λογικόν καὶ ἐκτροχιάζεται. Ἐνδεχόμενον καὶ
ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος νὰ ἐξετροχιάσθην ποτὲ καὶ νὰ ἐλύπησα εἴτε
ἀδελφόν τινα, εἴτε τὴν ἱερὰν Κοινότητα καθόλου. Ἡδὴ συντε-
τριμμένη τῇ καρδίᾳ ζητῶ συγχώρησιν, σύναμα δὲ διαβεβαίω
ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ οἱ περιστοιχοῦντές με σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ λογάδες τοῦ Γένους οὐδεμίαν ἄλλην σκέψιν θὰ ἔχωμεν
πλὴν τοῦ καλοῦ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου. Πολλάκις ἔνεκα παρα-
γνωρίσεων συμβαίνουσιν δυσάρεστα, ἐπαπειλοῦντα καὶ κατα-
στροφάς. Ἰσως συνέβησαν τοιαῦτά τινα ἐν τῇ παρελθόντι μετα-
ξὺ ἡμῶν. Παρακαλῶ ὅπως ἀμφοτέρω τὰ μέρη ρίψωμεν πέπλον
χωρὶς νὰ ἐξετάσωμεν τίς ὁ ἐνώπιον τῆς ἱστορίας ὑπεύθυνος καὶ
νὰ σκεφθῶμεν πάντες τὸ καλὸν πρὸς διάσωσιν τῶν ἐπαπειλου-
μένων. Γένοιτο.

Εἰς τὸ ἄνωτέρω συγκινητικὸν προσφώνημα τῆς
Α. Θ. Παναγιότητος ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Μονῆς Λαύ-
ρας πανοσιολ. Χρυσόστομος ἀπήντησε διὰ τῶν ἐπο-
μένων:

Μᾶς ἀφίνεις λοιπὸν, πολυστοργότατε πάτερ, ἀπέρχεσαι
λοιπὸν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐκεῖ ὅπου φωνὴ μία τῆς Ἐκ-
κλησίας, φωνὴ μία τοῦ Γένους, φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τὴν ὑμετέ-
ραν θειοτάτην κορυφὴν ἐπενεχθεῖσα καλεῖ αὐτὴν ἐπὶ τοὺς οἶα-
κας τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου· κατέρχεται λοιπὸν τὴν στιγμὴν
ταύτην ἡ Γ. Θ. Παναγιότης ἀπὸ τοῦ πολλοῦ Ἀθωνος ὡς
ἄλλος Μωϋσῆς ἀπὸ τοῦ Ὄρους Σινᾶ κατέχων πλάκας οὐχὶ τὰς
νομικὰς, ἀλλὰ τὰς πλάκας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, κομί-
ζων τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει εἰρήνην τὴν λαοσωτήραν. Τὰ
εὐσημα ταῦτα εὐαγγέλια ἀπ' ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν διαδραμόν-
τα ἐνωτισθεῖς καὶ ὁ ἱερὸς ἡμῶν τόπος πολυήμερα ἤδη ἄγει εὐόρτια
καὶ εὐφρόσυνον θύει χαρὰν ἐπὶ τῷ πανηγυρικῷ ἀγγελματι-
αγάλλεται, Παναγιώτατε, τὸ Ἅγιον Ὄρος, διότι ὡς γῆ βαθεῖα
καὶ πίων ἐπὶ δωδεκαετίαν ὡς τινα λαμπρὸν ἀδάμαντα κατα-
κρύψας ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τὴν Γ. Θ. Παναγιότητα ἀποδί-
δει αὐτὴν ἤδη τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει φαιδρότερον ἀπο-
στίλβουσαν τὴν λάμψιν, τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς μακρόθεν, ὡς ἀπό
τινος ὑψηλῆς καὶ ἀνεφελου σκοπίας, ἐνδελεχοῦς καὶ ἡρέμου
μελέτης τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν προσεκτίσατο Αὐτῇ. Μιᾶ ὅθεν
φωνῇ καὶ σύμπαν τὸ Ἄγιον Ὄρος διὰ τῶν παρισταμέ-
νων ἀντιπροσώπων τῶν 20 εὐαγῶν βασιλικῶν καὶ πατριαρχι-
κῶν Μονῶν χαιρετίζον καὶ προπέμπον τὴν Γ. Θ. Παναγιότητα
ἐνισχύει, ὑψοῦ τὴν φωνὴν ταύτην «Ἐντείνε, Παναγιώτατε,
ἐντείνε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεὺς περιεζωσμένος ἐν δυναστείᾳ
Κυρίου. Ἰσχυε, ἀνδρίζου καὶ κραταίω ὅτι πάντες ἐπὶ σὲ ἐπερ-
ρίψαν, πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ σέ. Ἀλλ' ἐν τῇ πολλαπλῇ, πο-
λυσκόπῳ καὶ ἀκανθώδει μερίμνῃ τοῦ καλοῦ ἀγῶνος, δι' ὃν Κύ-
ριος ὁ Θεὸς ὁ τὸν χρήσιμον ἐν καιρῷ ἐγείρων, ἤγειρε καὶ τὴν
ὑμετέραν θειοτάτην Κορυφὴν, ἐν τῇ διηνεκεῖ ἐβδομάδι τῶν Πα-
θῶν, ἐν τῇ ἀνόδῳ εἰς νέαν Ἱερουσαλήμ, διότι ἀνέρχεσαι νὰ,
ἀνέρχεσαι εἰς νέαν τινα Ἱερουσαλήμ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ
Γένους, τοῦ παθεῖν ὑπὲρ αὐτῶν, μὴ ἐπιλάθου, Παναγιώ-
τατε Δέσποτα, μὴ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον εἰς κατοικίαν
ἡρετίσας, τὸ ὁποῖον εἰλικρινῶς ἡγάπησας καὶ ἀγαπᾷς καὶ τοῦ
ὁποῖου τὰ ὄντως βασιλικά καὶ ἐκκλησιαστικά δίκαια, εἴπερ τις
καὶ ἄλλος, σὺ οἶδας γεραίρειν καὶ κρατύνειν· ἀλλὰ καιρὸς τοῦ
ποιῆσαι, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐντείνε καὶ κατευοδοῦ καὶ βα-
σιλεὺς.

Ἀναχώρησις ἐξ ἁγίου Ὄρους.

Οὕτως ἐν συντόμῳ ἔχουσι τὰ κατὰ τὴν εἰς ἁ-
γίον Ὄρος ἄρξιν καὶ δεξιῶσιν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ
οὕτως ἡ γενομένη ἐκείθεν τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἴκῳ.
Πατριάρχῃ ἐκ μέρους τῆς ἁγίου. Ἀδελφότητος τι-
μητικωτάτη προπομπή. Τὸ ἀτμόπλοιο «Κρήτη» τῆς
ἐταιρείας Κουρτζῆ ἀπέβη τῇ ἐσπέρᾳ τῆς Κυριακῆς,
3 Ἰουνίου, ἐν μέσῳ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θερ-
μῶν ἐπευχῶν, διήλθε τὴν πρῶτην τῆς ἐπομένης διὰ
Δαρδανελλίων. Συγκινητικὰ ἐπεισόδια δὲν ἐλείψαν
καὶ κατὰ τὴν διέκκειν τοῦ πλοῦ. Κατὰ τὸν πλοῦν
ἐξῆλθον πρὸς ὑπάντησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν
Δαρδανελλίοις μὲν οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολῶν, κατὰ
προηγούμενην διαταγὴν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου
Κυζίκου Κωνσταντίνου, προθυμοποιηθέντος ν' ἀπάρη
ἐνωρίτερον ἐξ ἁγίου Ὄρους, καίπερ μὴ προρθάζαντος
διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ οὗ ἐπέβηκε ρυμυλικοῦ νά-

συμμετάσχη τῆς προϋπαντήσεως, ἐν Μυριοφύτῳ δὲ ὁ ἐπίσκοπος Μυριοφύτου Σμάραγδος μετὰ ἐγκρίτων πολιτῶν καὶ μαθητῶν ὡσαύτως. Καὶ ἦτο ἐξόχως συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν ἀκάκων ἐκείνων παιδίων ἐν ἐνθουσιασμῷ θρησκευτικῷ ἀδόλῳ ζητωκραυγούντων ὑπὲρ τοῦ καλουμένου νὰ διευθετήσῃ τὰς τύχας τοῦ πολυκυμάντου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ ἀτμοπλοίου δ' ἐπὶ μικρὸν ἀνακόψαντος τὸν πλοῦν ἐν Δαρδανελίοις, ἀπέβησαν αὐτοῦ ὁ σεβασμ. ἅγιος Ἐφύσου Ἰωακείμ, καὶ ὁ θεοφίλ. ἅγιος Ἠλίουπόλεως Ταράσιος, ἐπανακάμπτοντες εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ τὸ κορύφωμα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐπεφυλάσσετο φυσικῶς εἰς τὴν βραδύτητα, ἐνθα περὶ τὴν 5 ὥραν μ. μ. τῆς Δευτέρας ἐφθασε τέλος ὁ μετὰ παλμῶν καρδίας ἀναμενόμενος Πρωθιεράρχης.

**Ἀφίξις εἰς βασιλεύουσαν τῆς Α. Θ. Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.**

Τὸ ὀρθόδοξον τῆς βραδύτητας πλήρωμα, ὅπερ μετ' ἀπεριγράπτου ἀγαλλιέσεως εἶχε χαιρετίσει τὴν ἐκλογὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὡς γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ἤδη ἀπὸ τῆς πρωτῆς τῆς πρεσβυτείας Δευτέρας ἐν τῷ αὐτῷ ἐνθουσιασμῷ ἔσπευδεν εἰς τὴν πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν καὶ ὑπάντησιν Αὐτῆς. Λέμβοι, ἀτμάκατοι καὶ ἀτμόπλοια κατὰ μυστὰ κόσμου ἐξῆλθον πρὸς ὑπάντησιν, καὶ ὅτε τὸ ἀτμόπλοιο «Κρήτη» ἐνεφανίσθη περὶ τὸν ἅγιον Στέφανον ζωηρόταται ἡγούοντο ἐκ τῶν σπυριδόντων εἰς προὔπαντησιν ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. καὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Τὸ ἀτμόπλοιο «Κρήτη» ἔστη ἄμχ τῇ προσεγγίσει τοῦ ρυμουλκοῦ «Σταμπαῦλ» οὗ ἐπέβηκεν ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητής, μητροπολίτης Προύσης, μετὰ τῶν ἁγίων Συναδικῶν καὶ συμβούλων, ὡς καὶ τινων ἄλλων, ἐν οἷς ὁ ἄρχων Καποῦ κεχαγιάς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγ. τόπων καὶ οἱ ἀξιότιμοι Κωστάκης ἐφένδης Καραθεοδωρῆς καὶ Ζ. Χατζόπουλος. Τούτων δ' ἀνελθόντων ἐπὶ τῆς «Κρήτης» καὶ δεξιωσαμένων τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Προύσης προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. διὰ τῶν ἐξῆς:

Ὡς εὖ παρέδεις Παναγιώτατε Δέδοτα!

Καὶ Ἐκκλησία καὶ ὀρθόδοξον πλήρωμα χαίρουσι καὶ ἀγαλλονται σήμερον ἀπολαμβάνοντα ἡ μὲν τὸν ἐπιστήμονα καὶ μεγαλεπήβολον πηδάλιοχον καὶ κυβερνήτην αὐτῆς, τὸ δὲ τὸν μεγαλόφρονά καὶ φιλόστοργον ποιμέναρχην αὐτοῦ· συγχαίρει δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ συναγάλλεται ἰδίᾳ ἡ γερὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων χορεία καὶ τὸ ἐντιμὸν Ἐθνικὸν συμβούλιον καὶ βαθυσεβάστως δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ προσαγορεύουσί σοι τὸ «Ὡς εὖ παρέδεις»!

Πάντες δὲ διὰ βεβαιότητος ἔχουσιν ἐλπίδος, ὅτι, ἀναλαμβάνων τὸν ἀγιώτατον καὶ ἔνδοξον Πατριαρχικὸν Θρόνον, ἐφ' ὃν, τὸ δεύτερον ἤδη, ὁμοθυμῶς ψήφῳ κλήρου τε καὶ λαοῦ, ἐκάλεσέ σε ἡ θεία Πρόνοια, κοσμήσεις καὶ αἰθίς, λαμπρυνεῖς, κλείσεις καὶ ὑψώσεις αὐτόν.

Κύριος δ' ὁ Θεὸς φωτίξοι, ἐνισχύοι καὶ καθοδηγήσῃ σε, χαριζόμενός σοι ἅμα ὑγίαν ἀμετάπτωτον καὶ ζωὴν μακροχρόνιον πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, χαρὰν δὲ καὶ καύχημα τοῦ ἀφωσιωμένου σοι χριστεπώνυμου πληρώματος. Γένοιτο!

Εἰς ταύτην δὲ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς:

**Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ εὐγενέ-
δατοι λογάδες τοῦ ἔθνους.**

Ἀπάραντες πρὸ 12ετίας ἐξ οἰκείας προκρίσεως καὶ μεταβάλλαντες εἰς τόπον ἡσυχίας, εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος, σκοπὸν προθέμεθα ἵνα ἐκεῖ τετρατίσωμεν τὸν βίον καὶ μὴ ἐπανέλθωμεν πρὸς ἡμᾶς.

Κατὰ τὸ 12ετὲς διάστημα τῆς ἐκεῖ διαμονῆς ἡμῶν, καίπερ συμμεριζόμενοι τὰς θλίψεις ἡμῶν ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις καὶ κακουχίαις, οὐδὲν ἄλλο ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν, εἰ μὴ νὰ εὐχόμεθα μόνον τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους.

Ἀλλὰ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, φωνὴ τοῦ λαοῦ προσκαλεῖ ἡμᾶς αὖθις νὰ ἀναλάβωμεν τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Καίτοι πολὺ μέρος τῶν ἡμετέρων δυνάμεων ἐγκατέλειπεν ἡμᾶς, καίτοι ἡ πορεία τῶν πραγμάτων τοῦ Γένους ἀπεθάρρυνέ με, ὑπέκυψα τὸν αὐχένᾳ ἀνέλαβον τὸν Σταυρόν. Ἦδη προθυμὸς νὰ ἐξυπηρετήσω τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν παραδίδομαι εἰς χεῖρας ὑμῶν οὐδὲν ἄλλο ἀποφέρων ἐκ τῆς ἐρημίας εἰ μὴ μόνον εὐλικρινεῖς πόθους πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀληθῶν ἡμῶν συμφερόντων.

Ἐὰν ἡ ἡμετέρα ἀγαθότης προσέβῃ μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου τοῦ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δύναμαι νὰ πράξω τι, οὐδὲν θέλω δυνήθῃ νὰ πράξω ἄνευ τῆς ὑμετέρας ἰσχυρᾶς συναγωγῆς. Ἐγὼ γενήσομαι θυσιᾶ, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, ὅπως μὲ ὑποστηρίξετε.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὀφείλομεν πάντες ἀπ' κοινοῦ τοῦτο μὲν νὰ σεβώμεθα τὰ δίκαια τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, τοῦτο δὲ νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς πολυτίμου ζωῆς τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἡμῶν Ἀβδούλ Χαμῆτ Χάν αὐθέντου ἡμῶν, δεόμενοι ἵνα ὁ ὕψιστος φωτίξῃ τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ βουλῶν.

Εἶτα δὲ ἡ Α. Ε. ὁ Κωστάκης Καραθεοδωρῆς ὁ καὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν Ἐκλογικὴν Συνέλευσιν, προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. διὰ λαμπρᾶς, ἐκτενούς καὶ μεστῆς ἀδρῶν νοημάτων καὶ εὐγενῶν συναισθημάτων προσλαλίξας, ἐν ᾗ ἐξεδήλου τὴν ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ τοῦ σεπτῷ Πρωθιεράρχου χαρὰν καὶ ἀγαλλίαν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος καὶ τὴν ἐπὶ τῇ σοφῇ τῆς Α. Θ. Π. διακυβερνήσει ἀκράδαντον αὐτοῦ πεποίθησιν.

Κατόπιν ἡ «Κρήτη» ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν ἐν μέσῳ τοῦ ζητωκραυγούντος ἐκ τε τῶν πλοίων καὶ ἀτμακάτων, ἐκ τῶν λέμβων καὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου πλήθους, κατευθυνομένη εἰς Βαφειχώριον τοῦ Βοσπόρου, γενέτειραν τῆς Α. Θ. Π., ὅπου ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρα οἰκία Αὐτῆς.

Τῆς «Κρήτης» καταπλευσάσης πρὸ τοῦ Βαφειχωρίου, πρὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ ὑπηρετισμένης ἀποβά-

θρας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπέβη ἀτμῆς τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς Λεωνίδου Ζαχάρη καὶ ἐντεῦθεν ἀπεβιβάθη εἰς Βαρεοχώριον ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους ζητωκραυγῶν καὶ ἐνθουσιῶδῶς ὑποδεχομένου τὸν σεπτὸν συμπολίτην καὶ ποιμενάρχην αὐτοῦ.

Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος φθάσης πρὸ τῆς οἰκίας Αὐτῆς, ὁμιλος ἐξ εἴκοσι καὶ πέντε μελῶν τοῦ ἐν Βαρεοχωρίου πρὸ τινος ἰδρυθέντος «ἀθλητικοῦ καὶ μουσικοῦ σωματείου» ἔψαλε λίαν ἐμμελῶς τὸν πολυχρονισμόν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μελοποιηθέντα ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς ψαλμῆς καὶ μουσικολόγου ὁμογενοῦς Γεωργίου Παχτίκου. Ἐν Βαρεοχωρίῳ ἡ Α. Θ. Π. ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀρίξεως δεχομένη τοὺς πολλὰ χόθεν τῆς πρωτευούσης σπεύδοντας νὰ ἀσπασθῶσι τὴν δεξιὰν Αὐτῆς μετὰ πολλῆς στοργῆς, σεβασμοῦ καὶ πόθου. Ἐν τοῖς πρώτοις ἔσπευσαν νὰ καθυποβάλωσι τὰ σέβη αὐτῶν καὶ ἐξαίτησονται τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α. Παναγιότητος οἱ διάφοροι πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἵτινες καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀρίξεως, εἶχον ἐξέλθῃ εἰς προὔπαντήσιν τῆς «Κρήτης» δι' ἰδιαιτέρου ρυμουλκοῦ. Πλήρης ὑγείας, ἀκούραστος καὶ ἀκαταπόνητος, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὑποδέχεται μετὰ τῆς διακρινούσης Αὐτὴν μελιχιότητος τοὺς πάντας, μετὰ τῶν ἀρίστων ἀπερχομένους ἐντυπώσεων καὶ δοξάζοντας τὸν Ὑψίστον ὅτι ἡζιώθησαν καὶ αὖθις νὰ ἴδωσι δρώντα ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν σεπτὸν Πρωθιεράρχην. Ἡ Α. Θ. Π. θὰ παραμείνῃ ἐν τῷ ἐν Βαρεοχωρίῳ μεγάρῳ Αὐτῆς μέχρι τῆς περὶ τοῦ Δευτέρου, καθ' ἣν γενήσεται ἡ ἐνώπιον τῆς Α. Α. Μ. παρουσίασις καὶ ἡ τελετὴ τῆς ἐπιστήμου εἰς τὸν Πατριάρχ. Θρόνον ἐγκαθιδρύσεως.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΛΕΟΝΤΑ ΤΟΛΣΤΟΗΝ

«Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».
Λόγιον τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ.

Λίαν ἀλγεινὴν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν τὰ ζοφερά νύκτα τὰ ἐπιζητοῦντα νὰ ἐπισκιάσωσι τὰς τελευταίας μαρμαρυγὰς βίου μακροῦ, φιλανθρωπίας μεστοῦ, ἐνδόξου καὶ ἀπαστρέπτοντος. Ὁ διαπρεπέστατος Ρώτος συγγραφεὺς κόμης Λέων Τολστόης διήνυσσε μέχρι τοῦδε λαμπρὸν στάδιον εὐεργετικῆς καὶ κοινωνικοῦ δράσεως εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς μεγάλης αὐτοῦ πατρίδος, ἥτις ὁμολογουμένως τὰ μέγιστα χρήζει τῶν ζωογόνων φώτων τοιοῦτων ἐξόχων καὶ ρηξικελεύθων ἀνδρῶν. Ἡ ἀγνή καὶ ἀφθονος φιλανθρωπία, ἡ καταλαμπρύνουσα ὁλόκληρον τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον δι' ἔργων καὶ λόγων ὑπερόχου ἀρετῆς καὶ δυνάμεως, κατέστη παροιμιώδης εἰς πολλοὺς ὡς

ἔκτακτον καὶ μοναδικὸν φαινόμενον. Ἐν αὐτῷ δ' ἐβλεπον μετὰ χαρᾶς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, ὃν ἔκτος ἀξίας καὶ ἱκανότης, ἀπὸ θεοῦ τινὸς πάντως φωτισμοῦ τὰς ἀρχὰς ἔχουσα, ὁδηγεῖ εἰς τριβους ἱκανὰς πλήρεις ζωῆς καὶ εἰς ἔργα γενναῖα ἡμεροῦντα καὶ ἐξανθρωπίζοντα τὰ ἀκατάρτιστα πλήθη. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι τὰ τοιαῦτα πλήθη, καὶ ἐν γένει ὁ πολὺς λαός, χρήζουσι πάντοτε χειραγωγίας παρὰ τῶν ἀνεπτυγμένων, καὶ μάλιστα παρὰ τῶν προνομιούχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἡμολοῦσαν δι' ἐνδελεχοῦς, σώφρονος καὶ προσηκτικῆς μελέτης, καὶ δι' ἄλλων μέσων, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ χάριτος, ἵνα ὑπεραρθῶσιν ὑπὲρ τὰ κοινὰ καὶ συνήθη εἰς τοὺς ἄλλους ἐδάχη, καὶ οὕτως ἀποδώσιν ὑπὸ σπουδαιοτάτην ἐποψὴν μεγάλοι εὐεργεταί τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Τοιοῦτοι δὲ εἶναι πάντες οἱ σοφοὶ καὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἐπιστήμονες ἄνδρες, οἱ βέβαιον τοῦ βίου αὐτῶν θέμενοι τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ὑπὲρ παν ἄλλο μοχλοῦντες καὶ κοπιᾶζοντες. Ἐν τοῖς πρώτοις δὲ μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἐκ τῶν τοιούτων συγκαταλέγεται ἀπὸ ἡμῶν ἡδη αἰῶνος ὁ διάσημος Ρώτος φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς κόμης Λέων Τολστόης, οὗτος ἡ ἀγαθὴ φήμη ἀπ' ἱκανοῦ ἡδη χρόνου διέδραμε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον.

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας διαπρέψας ἐν τῷ εὐγενεστάτῳ ἀγῶνι τῆς ζωῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ τῆς θαψιλοῦς εὐεργεσίας τοῦ λαοῦ, ὁ ὡς ἡλιος ζωογόνος καὶ παμπαῖς λάμπων ἐν τῷ στερεώματι τῆς ρωσικῆς τοῦ πνεύματος προόδου καὶ ἀναπτύξεως, ὁ διὰ τοῦ ἀπλέτου αὐτοῦ φωτός ὑπερβάς τὰ ὅρια τῆς ρωσικῆς μελέτης καὶ σκέψεως, καὶ κοινὸν οὕτω κτῆμα καὶ καύχημα τῆς ἀνθρωπότητος γενόμενος, ἰδοὺ ὁ ἀνὴρ οὗτος περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ βίου σκιαζόμενος, παρίσταται, λυπηρότατον εἰπεῖν, ὡς παρὰ γυνώσκων καιριοτάτης γενικᾶς καὶ θεμελιώδους τῆς παρ' ἀνθρώποις ἀληθείας ἀρχῆς, ὡς ἀνατρέπων, τό γ' ἐπ' αὐτῷ, ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας ἐπὶ γῆς προόδου τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ χεῖριστον πάντων, ὡς ἀποπτύων ἱερὰς ἀληθείας, ἃς πάντως ἀπὸ μακροῦ εὐλαβῶς ἐν ἑαυτῷ ἐτήρει—καὶ πιθανῶς καὶ νῦν ἐτι λανθάνουσας πρὸς ὥραν τηρεῖ,—καὶ ὑφ' ἃς ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς ἐπὶ μακρὸν προήχθη καὶ θαυμασίως διέπρεψε. Τοιαῦτά τινες μομφαὶ κατὰ τοῦ κόμης Λέοντος Τολστόη ἤρξαντο ἀπὸ τινος διχιδιόμεναι πρὸς μεγίστην μὲν θλίψιν τῶν εἰλικρινῶς τιμώντων τὸν ἐξοχὸν ἄνδρα, πρὸς ἐπικίνδυνον δὲ δηλητηρίαν τοῦ γοήτρου καὶ τῆς φήμης αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ὀρθόδοξος ἀρχὴ τῆς χώρας αὐτοῦ ἐνόμισε πρέπον ἵνα προβῇ εἰς τὴν ἀλγεινοτάτην καὶ τὴν καρδίαν παντὸς εὐσεβοῦς καὶ φιλαδέλφου καταθλίβουσιν ἀπόφασιν, καὶ ἀπο-

κόψη ἐκ τῆς ὁλομελείας τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τοιοῦτον ἔξοχον καὶ πολῦτιμον αὐτῆς μέλος, βεβαίως πάντοτε ἀφορῶσα εἰς τὴν σωτηρίαν καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων.

Ἄλλ' ὑπῆρχεν ἄρα γε ἀναπόδραστος ἀνάγκη μιᾶς τοιαύτης λυπηρᾶς καὶ αὐστηρᾶς ἀποφάσεως τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐναντίον τοιοῦτου μεγάλου ἀνδρός; Ἡ μὴ ἄρα γε ὁ διάσημος συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος δι' ἡπιωτέρων καὶ φιλοστοργωτέρων μέσων ἦτο δυνατόν νὰ κατανοήσῃ τὸν μέγαν κίνδυνον καὶ τὴν ἀνεπανόρθωτον ζημίαν, καὶ οὕτως ἀπαρχειώσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἔκπαγλον αὐτοῦ καὶ παγκόσμιον δόξαν μέχρι τοῦ τάφου καὶ πέραν τούτου; Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κρίνωμεν καὶ ἐπιτιμήσωμεν προσηκόντως τὸ θλιβερὸν γεγονός ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν· διότι δὲν δυνάμεθα νὰ γινώσκωμεν πολλὰς λεπτομερείας τῆς ἀνεξιχνίαστος καὶ τῆς ἐσωτερικῆς, ὡς εἶπεν, ἀναπτύξεως αὐτοῦ. Ἀνομολογοῦμεν ὅμως καὶ ἀναγνωρίζομεν, ὅτι, ὅπως ποτ' ἂν ἔχωσιν αἱ λεπτομέρειαι καὶ ἡ ἐπὶ μέρους ἀνέλιξις τοῦ ζητήματος, πᾶσα νόμιμος ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἐκπροσωποῦσα καὶ ὑπερασπίζουσα τὴν κοινὴν θρησκευτικὴν ὁμολογίαν, ὀφείλει καὶ δικαιοῦται νὰ προνοῇ περὶ τοιούτων ζητημάτων, καὶ προσηκόντως σταθμωμένη καὶ πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ περιστάσεις ὡς καλὴ οἰκονόμος μυστηρίων τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐπιβάλλῃ ἡπίους ἢ αὐστηρὰς, ἀλλὰ πάντοτε δικαίας καὶ φιλοστόργους, τιμωρίας, εἰς ἓν κυρίως καὶ μόνον ἀφορῶσα, τὴν θεράπειαν τοῦ πάσχοντος καὶ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν. Τοιοῦτο δὲ τι φαίνεται σκεψαμένη καὶ ἡ ἀνωτάτη ὀρθόδοξος ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐν Ρωσίᾳ, καὶ οὕτω προέβη εἰς τὴν λυπηρὰν ἀπόφασιν, ἀπ' οὗ βεβαίως προηγουμένως μετῆλθε πάντα τὰ ἡπιώτερα μέσα πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν εὐθειαν.

Καὶ λοιπὸν οὕτως, ἡ ἄλλως, μὴ νόμιμος, κύριος ἔχουσα, καὶ συνεπῶς σεβαστὴ ἀπόφασις ἐξηνέχθη κατὰ τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόη ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Τὸ γεγονός τοσοῦτον λυπηρὸν ὑφίσταται πλέον, καὶ ἡ δοκιμασία πρέπει νὰ διατρέξῃ τὴν κανονικὴν αὐτῆς πορείαν ἐντὸς βραχυτέρου ἢ ἐκτενεστέρου χρονικοῦ διαστήματος μέχρι τελείας ὑφέσεως καὶ ἀπαλλαγῆς, ὡς ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχόμεθα. Διότι τῇ ἀληθείᾳ μεγίστην καὶ ἀνεπανόρθωτον ζημίαν λογιζόμεθα τὴν μέχρι τέλους ἐμμονὴν τοιοῦτου ἀνδρός ἐν τῷ ἀκουσίῳ μᾶλλον ἢ ἐκουσίῳ παραπτώματι. Ἄνθρωπος δὲ πολυσχιδοῦς σοφίας καὶ γνώσεως καὶ πείρας μακρᾶς, ἄνθρωπος θυσιάσας, δυνάμεθα μετὰ θάρρους νὰ εἰπώμεν, τὴν ἰδίαν φιλαυτίαν καὶ ἀνέπαυσιν χάριν τῆς ζωῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, ἄνθρωπος ἀκμαῖον καὶ ζωηρὸν ἔχων ἐν ἐκτενέσει τὸ συναίσθη-

μα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας, βεβαίως ἔχει ἐν ἐκτενέσει θησαυροὺς σωφροσύνης καὶ συνέσεως, ἵνα μὴ ἐν βραχείᾳ στιγμῇ θερμότερας σκέψεως καὶ ὑποῦλου ἐγωισμοῦ κατασυντρίψῃ τὸ μέγα καὶ εὐγενές αὐτοῦ ἔργον καὶ κατασυντρίβῃ καὶ αὐτός. Τί λοιπὸν ὑπολείπεται εἰς αὐτὸν νὰ πράξῃ; Τίνα δίκαια καὶ ἰσχυρὰ μέσα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ἐντιμον καὶ ἀξιοπρεπῆ ἄμυναν, πρὸς ἀρμόδιαν ἀπολογίαν καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν διέκλυσιν τῶν ἀφορμῶν τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως; Ἀναμφιβόλως λόγοι ἡρεμοὶ καὶ ἀπαθείς, λόγοι σοφοὶ καὶ συνετοί, λόγοι μετριοφροσύνης καὶ ἀληθείας μεστοί, λόγοι φρονήσεως καὶ ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας, εἶναι τὸ κάλλιστον καὶ ἀποτελεσματικώτατον φάρμακον εἰς τοιαύτης περιστάσεις. Οὐδεὶς δὲ οὕτω δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ἑαυτὸν πάσης δικαίας ἢ ἀδίκου μομφῆς καὶ κατηγορίας, ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ κατηγορούμενος, προσάγων τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν τοῦ ἰδίου δικαίου μετὰ πάσης ὑπομονῆς καὶ ταπεινώσεως, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνομολογῶν μετὰ γενναίας εὐγενείας καὶ ἀληθῶς ἀνδρικοῦ φρονήματος τὴν ἰδίαν ἀπάτην. Τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐδὲν ἀγαστότερον ὑπάρχει μιᾶς τοιαύτης ἐν δοκιμασίαις συμπεριφορᾶς, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ἀναπαύει καὶ παρηγορεῖ τὸν νουνεχὴ παρὰ τὴν ἐκουσίαν ἀνομολόγησιν καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ δολέατος τῆς πλάνης, ἥτις πολλάκις προβάλει ἐν τύπῳ ἀληθείας.

Ἐκαστος τῶν εἰλικρινῶς ἀγαπώντων καὶ τιμῶντων τὸν ἐνδοξὸν συγγραφεὰ ἀναμένει παρ' αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ πρόσφορον καὶ μεμετρημένην συμπεριφορὰν, μίαν ἐντιμον καὶ σώφρονα ἀπολογίαν ἀκουροῦσαν καὶ οὐχὶ ἐπικυροῦσαν τὴν λυπηρὰν ἀπόφασιν τῆς ἀνωτάτης ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν Ρωσίᾳ. Ἐκαστος μετὰ πόθου καὶ γλυκείας ἐλπίδος ἀναμένει ἵνα ἐν βραχείᾳ διαλυθῶσι τὰ ζοφερά νέφη καὶ ἀναχάμψῃ πάλιν πλήρως καὶ ἀνέφελον τὸ κλέος τοῦ Ρώσου φιλοσόφου καὶ συγγραφέως καθ' ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Ἐπράξε τοῦτο μέχρι τοῦδε ὁ κόμης Λέων Τολστόης; Καὶ ἐάν μέχρι τοῦδε τοῦτο δὲν ἔπραξεν, εἶναι ἄρα γε ἀδύνατον μετ' ὀλίγον νὰ πράξῃ αὐτό; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, περὶ ὃ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀμεροληψίας καὶ ἀγάπης θὰ ἐνασχοληθῶμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις, οὐδὲν ἄλλο ἐπιζητοῦντες εἰ μὴ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου πρὸς κοινὸν ἀγαθόν. Εἴθε δὲ οἱ λόγοι ἡμῶν νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας ἐκείνου, ὑπὲρ οὗ κυρίως τὸ ἔργον τοῦτο ἀνελάβομεν.

(ἔπεται συνέχεια)

† Ο ΑΓΧΙΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΪΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

—Εὐχαριστήρια πρὸς τὸν Ἀνακτα.— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἅμα τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει εἰς Βαγερχωρίον ἀνέθηκε τῇ Α. Ε. τῷ ἄρχοντι Μ. Λογοθέτῃ Σταυράκη βέη Ἀριστάρχῃ ὅπως μεταβὰς εἰς τὰ ἐν Γε.ιδιζ ἀνάκτορα ὑποβάλῃ διὰ τῆς ἀρχιερατικῆς τῷ Σεπτῷ Ἀνακτι τὴν βαθυτάτην ἐνγλωσσὴν καὶ τὰς διαπύρους ἐνχειρίσις αὐτοῦ ἐπὶ ταῖς ἐπιδασκ.λευθείαις τῇ Α. Θ. Π. περιτράνοις ἐνδείξουσιν εὐμερείας καὶ εὐνοίας.

Τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου ἐκπληρώσαντος τὴν ἐντολὴν τῆς Α. Θ. Π., ὁ μεγάρθυρος Ἀναξ ὑπόδεκσε καὶ αὐτὸς τὰ διατάξῃ, ὅπως διεργυνεῖται τῇ Α. Θ. Π. ἡ πλήρης αὐτοῦ αὐτοκρατορικὴ ἐνδραχμία.

—Ἐπισκέψεις.— Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξακολουθεῖ καθ' ἐκάστην δεχομένη τὰς ἐπισκέψεις ἱεραρχῶν, λογάδων, τραπίζιτων, λογίων καὶ λοιπῶν.

Πλὴν τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν καὶ τῶν ἐντίμων συμβούλων τῇ Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐπισκέψαντο καὶ ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης πρῶν Ἀντιοχείας, αἱ Α. Α. ΣΣ. οἱ μητροπολίται Χαλκηδόνος, Γερμανός καὶ Δέρκων, Καλλίνικος, αἱ Α. Α. ΕΕ. ὁ πρεσβυτέρης τοῦ Μαυροβουνίου Βάκης, ὁ πρῶν ἡγεμὼν τῆς Σάμου Κ. Βαγγλάνης, Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆς, ἀρχιερατάρχης τῶν ἀνακτόρων, Κ. Καραθεοδωρῆς μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἀπεσταλμένοι διφόρων πρεσβειῶν καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ὧν ἀδυνατοῦμεν ἐλλείπει χώρου ἵνα ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα.

Τηλεγραφικῶς δὲ συνεχάρη τῇ Α. Θ. Π. ἡ Α. Μακαριότης ὁ ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζων πατριάρχης πρῶν Ἱεροσολύμων Νικόδημος καὶ ἄλλοι πολλοί.

—Ἐπέτειος ὀνόματος.— Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν ἀγίων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν Δωρόθεος. Τῇ Α. Σεβασμιότητι ἠδύχηθη τὰ εἰκότα ἥδη ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀποχωριζόμενος ἡ Α. Θ. Παναγιότης, συνεχάρησαν δ' οἱ σεβασμ. Συνοδικοί, οἱ παρεπιδημούντες ἀρχιερεῖς, τὰ μέλη τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀγίων Τόπων, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Ὡσαύτως πολλοὶ τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου συνεχάρησαν τῇ Α. Σ. τηλεγραφικῶς καὶ πλεῖστοι ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

—Ἐγκυθίδρυσις Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.— Ἰδιαιτέρα ἐπιτροπὴ συγκειμένη ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Χίου, Κωνσταντίνου καὶ Γρεβενῶν Δωρόθεου καὶ τῶν ἀξιολύμων συμβούλων Ἰωάννου Χατζοπούλου καὶ Σόλωνος Καζανόβα συνελθοῦσα κατήρτισε τὸ εἰδικὸν πρόγραμμα τῆς τελετῆς τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἐπισήμου ἐγκαθιδρύσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', γεννησομένης, ὡς γνωστὸν, τῇ προσεχῇ Δευτέρᾳ.

Πρῶν Ἀδριανουπόλεως Ματθαῖος.— Ἐν γήρῳ πῶς πρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Πλάτῃ γεραρὸς τῆς Ἐκκλησίας στρατιώτης καὶ χρηστός ἱε-

ράρχης ὁ ζοῖδμος πρῶν Ἀδριανουπόλεως Ματθαῖος, ὅστις ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου ἀποσυρθεὶς ἐνεκα γήρατος ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας ἐφυσύχαιεν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πολὺ τῶν Βρυούλλων.

Ὁ θάνατος ἠγγέλθη ἐκεῖθεν τηλεγραφικῶς τῇ Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ σεβασμ. ἀγίου Ἐφέσου Ἰωακείμ.

Ὁ μεταστάς ἀρχιερεὺς προαχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἐξελέγη κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1867 μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως καὶ ἐντεῦθεν μετὰ ἐννέα ἐτῶν ποιμαντορίαν μετετέθη κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1876 εἰς τὴν μητρόπολιν Πελαγονίας. Καὶ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην λυσίτελως ἐπὶ ἐνδεκαετίῃν ποιμάνας, τῷ 1887, πατριαρχεῦντος Διονυσίου τοῦ Ε', προήχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Ἀδριανουπόλεως. Μετὰ δύο καὶ πλέον ἔτη ὑποβλήων τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας ταύτης παρίτησιν ἀπῆλθεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ ἔνθα καὶ ἐφυσύχαιεν.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ αἰοδίου ἱεράρχου. !

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. πρωτ. 471

Διὰ ταῦτα

Διὰ τὸν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπορᾶζον παμψηφεί-
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 6581 καὶ ἡμερομ. 3
Νοεμβρίου 1898 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγομένης Δά-
φνης, θυγατρὸς Νικολάου, μαγείρου, κατοικοῦ τῆς ἐν Ὑψωμα-
θείας ἐνορίας τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδε-
δειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλυμένον
ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Κωνσταντίνου Ἰορδάνου, τέως
μὲν κατοικοῦ τῆς αὐτῆς ἐνορίας καὶ ὑπαλλήλου τῶν σιδηρο-
δρόμων Ρωμυλίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλμα-
τος,

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων
κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδομένης ταύτης ἀποφάσεως μέ-
σων ὀριζομένης προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν
ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας
ἀποφάσεως διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαις
ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει,

Διατάσσει ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα
ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Τα-
χυδρόμου» δημοσιεῖν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρουσίας ἀποφά-
σεως καί,

Ἐπιτίθησιν τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ
δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, τῶν σχε-
τικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγ-
γράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑπτακόσια τριάκοντα
καὶ τέσσαρα (ἀριθμ. 734), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπι-
σπεύδοντος.

2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 6 Νοεμβρίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυθαῖος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ